

ZPRAVODAJ FARNOSTÍ BOŘETICE | KOBYLÍ | VRBICE

BOKOVINY

ČÍSLO 2 | ZÁŘÍ 2025

ROČNÍK 5

WWW.BOKOVKA.INFO

„Svatý Václave,
nedej zahynouti
nám i budoucím.“

Zjevení Panny Marie Zázračné medaile | Mocná modlitba růžence

ZPRAVODAJ FARNOSTÍ BOŘETICE | KOBYLÍ | VRBICE

BOKOVINY

ČÍSLO 2 | ZÁŘÍ 2025
ROČNÍK 5
WWW.BOKOVKA.INFO

Vydavatel

Římskokatolická farnost Kobylí

Redakce

P. Tomáš Caha

Soňa Čejková

Lenka Machovská

Kateřina Michnová

Autoři fotografií

farníci, Canva, internet

Adresa redakce

691 10 Kobylí 112

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 120 výtisků.

Vydáváno výlučně pro vnitřní
potřeby farností.

Neprodejné. Náklady na toto
číslo činí 30 Kč.

Stanovisko redakce se nemusí
ztotožňovat s obsahem
zveřejněných příspěvků.
Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme.

Uzávěrka příští čísla
7. prosince 2025.

redakce.bokovka@seznam.cz

OBSAH ČÍSLA 2/2025

TOMOVINY aneb Slovo otce Tomáše	3
Zjevení Panny Marie Zázračné medaile	4
Růženec – jednoduchá a mocná modlitba	7
Dělo se a dít bude	8
• Slavnost Všech svatých	
• Památka věrných zemřelých	
• doba předadventní	
Farní tábor Mrákotín 2025 – aneb strojem času z pravěku až do budoucnosti	12
Frantoviny / Vzděláváme se podle abecedy ..	13
Jak se žije ve farnosti... BOŘETICE	15
Jak se žije ve farnosti... KOBYLÍ	19
Jak se žije ve farnosti... VRBICE	20
Po stopách Brunelleschiho, Acutise a Lva	24
Kulturní tipy	26
Dětské okénko	27

Přejeme vám příjemné čtení.

Redakce Bokovin

TOMOVINY aneb Slovo otce Tomáše

TOMÁŠ CAHA

Slavnost Všech svatých a Památka věrných zemřelých – čas podzimu a sklizně. Začátek listopadu přináší nejen barevný podzim, ale také dva významné svátky, které nás vedou k hlubokému zamyšlení – 1. listopadu slavíme Slavnost Všech svatých a hned následující den, 2. listopadu, Památku všech věrných zemřelých, lidově nazývanou Dušičky.

Podzim je obdobím, kdy sklízíme plody své práce. Vinobraní a dokončená úroda nám připomínají, že každý rok je završením určité cesty. Zrnko, které bylo zaseto na jaře, přineslo své ovoce – a nyní jej s vděčností sklízíme. Stejně tak i lidský život je cestou, která jednou dozraje k plnosti. Tyto podzimní svátky nám ukazují, že nejen pole a vinice, ale i lidské srdce nese plody – někdy viditelné, jindy skryté.

Slavnost Všech svatých je oslavou všech, kdo přinesli Bohu plody svého života – svatosti, lásky a dobra. Nemusí to být jen slavní světci, které známe z kostelů a dějin, ale i naši předkové, učitelé, rodiče, sousedé či přátelé, kteří

v tichosti a věrnosti žili svůj život.

Památka všech věrných zemřelých nás pak zve k modlitbě za ty, kteří nás předešli a ještě čekají na naplnění Božích slibů. Zapalujeme svíce na hrobech – jako znamení světla, které smrt nepohltila. Tak jako na vinici nezůstane práce vinaře bez výsledku, ani lidský život není marný, ale nachází své završení v Bohu. Podzimní krajina, hřbitovy ozdobené chryzantémami a vůně vosku ze svíček nám připomínají, že i v čase, kdy vše v přírodě odpočívá, existuje naděje na nové jaro, na nový život. A to je i poselství těchto svátků: **smrt není konec, ale přechod k plnosti života.** Až tedy budeme stát u hrobů svých blízkých, můžeme si vzpomenout nejen na jejich lásku a oběti, ale i na to, že i my dnes sklízíme plody jejich života. Ať je naše vděčnost i modlitba tou nejkrásnější „úrodou“, kterou jim přineseme.

Otec Tomáš

Zjevení Panny Marie Zázračné medaile

TOMÁŠ CAHA

Ke zjevení Panny Marie došlo v Paříži v ulici Rue du Bac č. 14 v roce 1830, a to Catherine Labouré (1806–1976).

Catherina Labouré se narodila 2. května 1806 ve Fain-lès-Moutiers. Jako mladá dívka v lednu v roce 1830 vstoupila do řádu Společnosti Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Pau. V dubnu téhož roku byla poslána do kláštera v Paříži na ulici du Bac. Zde absolvovala noviciát. V půli července měla první zjevení Panny Marie, při kterém jí Matka Boží sdělila, že bude mít „poslání, které má splnit“.

Sama Catherine Labouré o této události svědčí: „V noci 19. července 1830 mě probudilo malé dítě a vyzvalo mě, abych šla do kaple. Tam že mě čeká Panna Maria.“ V kapli se Catherina skrze Pannu Marii dozvídá, že pro ni má Bůh důležitý úkol. 27. listopadu jí Panna Maria v dalším vidění ukázala medailku, z lícní i rubové strany, která má být vyražena a následně všude šířena s mocným příslibem, že „ti, kdo ji budou nosit, budou požívat zvláštní ochranu Matky Boží“. Nové vidění v prosinci 1830 ji povzbudilo k tomu, aby trvala na tom, že medailka má být vyražena.

Na medailce má být vyobrazena Panna stojící na glóbu šlapající po hadovi. Na druhé straně bylo velké písmeno „M“. To je iniciála slov Maria, Mater (matka), Mediatrix (prostřednice). Nad tímto písmenem je kříž. Pod písmenem „M“ jsou dvě srdce: srdce korunované trny je srdce Pána Ježíše, to probodené mečem pak Mariino. Po obvodu medaile bylo dvanáct hvězd.

Tuto medailku Catherine donesla svému zpovědníkovi, jak měla přikázáno od Matky Boží. Panna Maria jí také řekla, že je prostřednicí všech milostí a počatá bez prvotního hříchu. Po dvou letech se začala ražba této medaile a ta se stala mezi lidmi velmi populární. Bylo to v době šířící se cholery v Evropě. V roce 1834 bylo rozdáno asi půl milionu medailek, za sedm let bylo pak po celém světě distribuováno 10 milionů kusů. V roce 1876, kdy Catherine Labouré umírá, je to už jedna miliarda zázračných medailí.

Událost zjevení i ražba a rychlé šíření medailky možná pomohlo nastartovat proces, který vyvrcholil vyhlášením dogmatu o neposkvrněném početí Panny Marie. To slavnostně „ex katedra“ vyhlásil papež Pius IX. dne 8. 12. 1854. Posledních 46 let žila Kateřina ve velké pokoře a tichosti. Je udáváno, že sloužila chudým v hospici Enghien v Paříži a své omilostnění zachovávala v tajnosti. Zemřela 31. 12. 1876 ve svém klášteře a její tělo bylo 3. 1. pohřbeno do krypty kaple na Rue du Bac. V roce 1933 byla provedena exhumace jejího těla. Následně bylo tělo přeneseno do kaple, kde je umístěno v průhledné rakvi. Svatořečena byla 27. července 1947.

Ikonografie lícové strany medailky

- Panna Maria je zobrazena stojící s rukama mírně oddělenýma od těla a s otevřenýma rukama nataženýma k zemi v gestu otevřenosti a darování.
- Had pod Mariinýma nohama je rozdrcen. To evokuje obraz z první knihy Mojžíšovy: „Učiním nepřátelství mezi tebou a ženou... ona rozdrtí tvou hlavu a ty zasáhneš její patu“ (Gen 3,15). V boji mezi dobrem a zlem nám přichází Maria na pomoc.
- Paprsky světla symbolizují milosti, které člověk získává na přímluvu Panny Marie.
- Podél okraje, obklopující Pannu Marii, se nachází modlitba „Ó, Maria počatá bez hříchu, pros za nás, kteří se k tobě utíkáme.“

Ikonografie rubové strany

- Uprostřed je písmeno „M“, jako Marie. Písmeno prokládá příčka, která podpírá patku kříže. Toto „M“ propletené s Ježíšovým křížem je připomínkou nezrušitelného pouta mezi nimi.
- Dvanáct hvězd symbolizuje dvanáct izraelských kmenů či dvanáct apoštolů. Maria je v srdci izraelského lidu a církve. Symboliku těchto dvanácti hvězd je možné najít v poslední knize Nového zákona Zjevení apoštola Jana.
- Srdce obepjaté trnovou korunou je Srdce Ježíšovo. Svaté Markétě Marii Alacoque bylo zjevené právě Kristovo srdce, symbol nekonečné a bezmezné lásky.
- Srdce probodené mečem je neposkvrněné srdce Panny Marie, neoddělitelné od srdce Ježíšova. Probodené Mariino srdce je symbolem, že Panna Maria v těch nejtragičtějších okamžicích Kristova utrpení a smrti byla s ním a sdílela jeho utrpení.
- Příčka a kříž symbolizují zkoušku. Skrze eucharistickou slavnost je v katolické církvi aktualizována oběť ukřižování.

Zajímavost s vlajkou Evropské unie

Autor návrhu evropské vlajky Arsène Heitz v roce 1987 prohlásil, že když se podílel na koncepci vzoru vlajky, nechal se mimo jiné inspirovat i zázračnou medailkou. V srpnu 1987 veřejně prohlásil: „Byl jsem požádán, abych navrhl vlajku Evropy. Najednou mě napadlo umístit dvanáct hvězd Zázračné medaile z Rue du Bac na modré pozadí. Můj projekt byl jednomyslně přijat 8. prosince, na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie.

Pokud by měl někdo zájem o medailku Panny Marie, mohu vám je sehnat, stačí mi jen říci.

Otec Tomáš
(převzato z www.fatym.com)

Růženec – jednoduchá a mocná modlitba

Říjen je již tradičně vnímán jako měsíc zasvěcený růženci. Tato modlitba je jednou z nejznámějších a nejoblíbenějších v katolické církvi – a přesto ji dnes mnozí znovu znovu objevují jako pramen pokoje a naděje.

Proč se modlit růženec?

Růženec není jen opakování známých slov. Je to cesta, na níž spolu s Marií rozjímáme nad nejdůležitějšími okamžiky života Ježíše Krista – od jeho narození až po zmrtvýchvstání. Připomínáme si radost, bolest i slávu, které se prolínají s našimi vlastními životními zkušenostmi.

Tato modlitba je zároveň školou trpělivosti a vytrvalosti. Pomáhá uklidnit mysl, soustředit se a otevřít srdce Bohu. Mnozí svědčí o tom, že jim růženec přináší vnitřní pokoj i v náročných chvílích, posiluje víru a dodává odvahu.

Růženec jako duchovní zbraň

Svatí i papežové opakovaně zdůrazňovali, že růženec je mocným prostředkem proti zlu. Sv. Pius V. jej nazval „zbraní proti nepřátelům víry“

a Jan Pavel II. jej označil za svou nejoblíbenější modlitbu. Je to jednoduchý, a přitom hluboký způsob, jak prosit Boha o ochranu, pokoj a požehnání pro sebe, rodinu, farnost i svět.

Společná modlitba

Krása růžence se násobí, když se jej modlíme společně – v rodině, společenství nebo farnosti. Je to vyjádření jednoty a důvěry, že Bůh působí skrze naše jednoduché modlitby.

Pozvání

Zkusme si v tomto měsíci najít více času na růženec – třeba jen jeden desátek denně. Malý krok, který může přinést velké ovoce.

„Růženec je zbraň proti zlému, štít proti pokušení, světlo pro každodenní kroky.“

Připravujeme

Od polovina října začne příprava na svátosti – na křest, svaté přijímání, svátost smíření pro dospělé.

Zájemci, můžete se přihlásit u otce Tomáše osobně nebo telefonicky 732 648 467.

neděle 19. října | Zpovídání před svátkem zemřelých

Vrbice: 15.30–16.30

Bořetice: 16.45–17.45

sobota 1. listopadu | Zpovídání před svátkem zemřelých

Kobylí: 16.00–17.00

pátek 31. října | Slavnost Všech svatých

Kobylí: 18.00

neděle 2. listopadu | Svátek zemřelých

Bořetice: 8.00

Vrbice: 9.30

Kobylí: 11.00

neděle 2. listopadu | Dušičková pobožnost

Bořetice: 14.30

Vrbice: 15.00

Kobylí: 15.30

**Veškeré akce a aktuality
naleznete na
www.bokovka.info**

**Všechna vydaná čísla
farního zpravodaje
Bokoviny naleznete zde:**

Přijďte prožít předadventní akční sobotu v Kobylí

Rádi bychom letos rozšířili náš slaměný betlém před Komunitním centrem o další postavy. Tento projekt má u lidí velký ohlas – mnoho rodin s dětmi se u něj rádo fotí.

Máme však jeden problém: na faře už nemáme dostatek místa pro uskladnění nových 2–3 slaměných postav. Proto se obracíme na vás s prosbou o pomoc – pokud by někdo mohl nabídnout suché a vhodné prostory, budeme moci betlém dál rozšiřovat.

Společné tvoření slaměných postav proběhne v sobotu 29. listopadu od 9 hod.

Bude také možnost zůstat na společný oběd (je nutné se na něj předem přihlásit).

Odpoledne, v sobotu 29. 11., vás srdečně zveme na vyrábění adventních věnců, a to od 15 do 17 hod v Komunitním centru v Kobylí.

S sebou si přineste kruh, svíčky a 50 Kč na ozdoby na svůj věneček. Adventní čaj, svařák, punč i malé občerstvení budou zajištěny.

A nakonec: v 17 hod v kostele adventní bdění – čas ztišení a duchovní přípravy na blížící se Vánoce.

Advent je krásné, ale krátké období. Nenechme ho jen tak proklouznout mezi prsty.

Děti se mohou těšit na doprovodný program a na setkání se svatým Mikulášem v Kobylí v Komunitním centru sv. Jiří v sobotu 6. prosince v 15 hod a v Bořeticích v neděli 7. prosince v 15 hod.

Oslava památky všech věrných zemřelých

V neděli 2. listopadu budeme při mši svaté ve všech našich kostelích pamatovat na naše drahé zemřelé. Kdo chcete, může si přinést z domova fotografii svých blízkých – rodinných příslušníků či přátel – a položit ji před oltář. Bude to znamením, že se za ně chceme konkrétně modlit a odevzdat je do Boží náruče. Fotografie můžete přinášet do kostela před oltář od středy 29. října. Při mši svaté bude hořet velikonoční svíce – paškál, symbol vzkříšeného Krista, dárce věčného života. Od ní si zapálíme vlastní svíce, které pak můžeme donést na hroby našich zemřelých. Ježíš Kristus, zmrtvýchvstalý Pán, spojuje nás živé s těmi, kteří nás předešli na věčnost. On je naším mostem.

„Odpočinutí věčné dej všem věrným zemřelým, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpočívají v pokoji. Amen.“

Dělo se a dít bude

Přednášky a besedy v Komunitním centru sv. Jiří v Kobylí

5. listopadu v 18.30 „Duchovní služba v Armádě ČR: Role a zkušenosti vojenského kaplana“

- přednáška a beseda s bývalým vojenským kaplanem Mjr. Mgr. Petrem Fialou, nynějším kaplanem v Jeseníku

Plánujeme postupně pozvat na besedy kaplany starající se o různé skupiny lidí tzn. vězeňského, nemocničního, pro skupinu LGBT+, romského kaplana apod.

V době adventní budou probíhat v pátek v 6.30 hod roráty, tj. adventní mše svaté při svíčkách a po ní jste zváni na snídani.

5. 12. Kobylí
12. 12. Vrbice
19. 12. Bořetice

Kavárny v Kobylí v Komunitním centru sv. Jiří v Kobylí

19. 10. v 15:30: misijní kavárna

9. 11. v 10:30: svatomartinská

Svatomartinská hodová mše v Kobylí

Zveme vás v neděli 9. listopadu v 9.30 na svatomartinskou hodovou mši svatou do Kobylí, při které oslavíme spolupatrona sv. Martina.

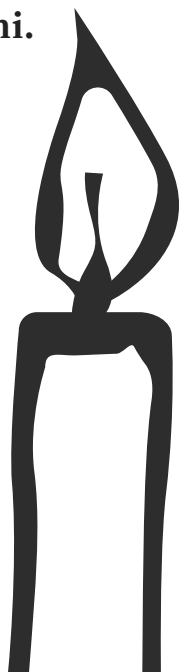
Zpěvem doprovodí mši svatou Kobylský vokální ansámbl.

Po jejím skončení jste zváni do Komunitního centra na malé občerstvení.

Pozor, změna! V sobotu 8. listopadu na Vrbici bude mimořádně mše svatá s nedělní platností v 18 hod z důvodu svatomartinské mše v Kobylí.

Pozvánka na dětskou mši svatou

Srdečně zveme všechny děti, rodiče na dětskou mši svatou, která se bude konat každou první neděli v měsíci. Mše svatá i kázání budou zvlášť zaměřeny na děti, aby jim pomohly více prožívat víru a radostné setkání s Pánem Ježíšem.

Poděkování

Milí farníci,

z celého srdce vám děkuji za finanční dar k mým 50. narozeninám. Díky němu jsem si mohl pořídit nové elektrokolo značky Crussis. Mám z něj velkou radost – umožňuje mi sportovat, vydávat se na delší výlety a trávit více času venku v přírodě.

Vaší štědrosti a přátelství si opravdu velmi vážím

Otec Tomáš

Oprava fasády na faře v Kobylí

Od poloviny října 2025 se začne opravovat fasáda na faře v Kobylí. V roce 2020 byla na faře zhotovena nová střecha, avšak dodnes nebyla dokončena oprava římsy. Protože tuto část nelze opravit jinak než za pomoci lešení, rozhodli jsme se spolu s ekonomickou radou využít této příležitosti k opravě celé fasády.

Práce budou zahrnovat opravu římsy, vyspravení trhlin, odstranění staré barvy, nanesení nové celoplošné jemné omítky a následné natření fasády barvou, která bude sladěna s Komunitním centrem. Celkové náklady na opravu činí 316 000 Kč.

Otec Tomáš

V neděli 23. listopadu 2025 odpoledne v 16 hodin

s faráři římskokatolické církve Markem Orko Váchou a Jaroslavem Trávníčkem

Zveme vás na setkání s biologem, knězem a spisovatelem **Markem Orko Váchou**, který dokáže poutavě spojovat otázky vědy a víry. Společně otevřeme témata vztahu člověka k přírodě, křesťanských hodnot dnešní doby i hledání smyslu života a pevných bodů v současném světě. Beseda nabídne nejen inspiraci k zamyšlení, ale i prostor pro vaše

otázky a živou diskusi. Diskutovat spolu s ním bude duchovní správce farnosti Blučina **Jaroslav Trávníček**.

Přijďte se potkat s lidmi, kteří mají k otázkám duchovního života co říct.

Moderuje: Martin Novák

Vstupné 100,- Kč

Za Spolek Panský mlatý

Jaroslav Kovářík

Srdečně zveme!

www.galeriepanskymlaty.cz

Farní tábor Mrákotín 2025 – aneb strojem času z pravěku až do budoucnosti

První prázdninový týden strávilo 26 dětí z našich farností (Kobylí, Vrbice, Bořetice) v nádherném prostředí Vysočiny na farním táboře. Tématem tohoto tábora bylo cestování časem... každý den jsme strávili v jiné časovém období (pravěk, antika, středověk, budoucnost).

Zahráli jsme si spolu spoustu her a užili si jeden druhého. Nevynechali jsme ani tradiční výlet do Telče. Celý týden měl jedinou chybu – utekl nám neskutečně rychle.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem, co se na táboře podíleli – organizátorům, vedoucím, paní kuchařkám a hlavně všem dětem... za to, že jsme spolu s Panem Ježíšem mohl vytvořit tak skvělou partu.

Text a foto: Sona Čejková

Frantoviny aneb Vzděláváme se podle abecedy

FRANTIŠEK MRÁZEK

L – „Liturgie“

Liturgie dnes znamená veřejnou bohoslužbu církve, ale také bohoslužebný řád, souhrn bohoslužebných úkonů.

(Encyklopedický biblický slovník)

Liturgie je „činnost“ Krista celého (Christus totus). Ti, kdo ji slaví nyní prostřednictvím znamení, jsou již v nebeské liturgii, kde slavení je dokonalým společenstvím a svátkem. (Katechismus katolické církve – KKC 1136)

Co asi dobře víme:

- Liturgii můžeme jiným slovem nazvat „bohoslužba“.
- Liturgií rozumíme nejen slavení mše svaté (eucharistie), ale také slavení ostatních svátostí (křest, biřmování, svátost smíření, svátost manželství, svátost kněžství, pomazání nemocných).
- Liturgie se řídí liturgickými předpisy.
- Liturgii předsedá předsedající (biskup, kněz, jáhen, laik).

- Liturgie respektuje roční cyklus (liturgický rok) – doba adventní, liturgické mezidobí, doba postní, doba velikonoční, doba během liturgického roku.
- V pozemských poměrech církev potřebuje místa, kde by se společenství mohlo shromáždit: naše viditelné kostely, svatá místa, obrazy Svatého města, nebeského Jeruzaléma, do něhož putujeme jako poutníci. (KKC 1198)

Co jsme si možná neuvědomili:

- Liturgií rozumíme nejen slavení svátostí, ale také další formy liturgie (denní modlitba církve, pohřební obřady, obřady žehnání, bohoslužba slova...).
- Liturgie je dílem celého Krista, Hlavy i Těla. Náš Velekněz (Kristus) ji slaví nepřetržitě v nebeské liturgii, s Matkou Boží, apoštoly, všemi svatými a množstvím lidí, kteří již vstoupili do království. (KKC 1187)

- Při slavení liturgie je celé shromáždění „liturgem“, každý podle své vlastní funkce. (KKC 1188)
- Slavení liturgie užívá znamení a symbolů vztahujících se ke stvoření (světlo, voda, oheň), k lidskému životu (omývání, mazání olejem, lámání chleba), k dějinám spásy (obřady Velikonoc). Tyto vesmírné prvky, tyto lidské obřady, tato vzpomínková gesta na Boha, zařazení do světa víry a uchopená mocí Ducha Svatého, se stávají nositeli spásy a posvěcení, jež vykonal Kristus. (KKC 1189)

Něco málo k zamyšlení:

- Uvědomuji si, že liturgii slaví nejen předsedající (nejčastěji kněz), ale každý věřící, tedy i já?
- Zapojuji se aktivně do slavení liturgie podle svých možností (odpovědi, modlitby, zpěv...)?
- Vážím si toho, že při liturgii jsem zvláštním způsobem spojený s Kristem?
- Vnímám liturgii jako součást „nebeské liturgie“?

Trocha humoru na závěr

Přijde pan farář do kostela na bohoslužbu a postěžuje si kostelníkovi: „To není možné! V kostele ani noha! Kde jsou všichni? Dokonce ani varhaník nepřišel – kdo bude teď hrát?“

...

„Česko s Kanadou!“

Jak se žije ve farnosti...

BOŘETICE

Živý růženec

Modlíme se ho bezmála 200 let. S myšlenkou živého růžence přišla v roce 1826 Pauline Jaricot, zakladatelka Papežského misijního díla šíření víry, aby podpořila misionáře i celé misijní úsilí církve. Z této myšlenky vychází tzv. Misijní růže, neboli modlitba živého růžence za misie, při níž se dvacet lidí modlí denně dle rozpisu jeden desátek růžence, a jsou tak vzájemně modlitbou spojeni v jednu misijní růži. Vždy 20 lidí se tak spojuje do jediné růže, která je tvořena z 20 tajemství (růženec radostný, světla, bolestný a slavný). Členové živého růžence se zavazují denně k modlitbě jednoho předem určeného desátku, který se po měsíci mění. Skupinka živého růžence se tak denně pomodlí celý růženec.

I u nás v Bořeticích už mnoho let funguje společenství živého růžence. Před 12 lety jsem se i já začala starat o dvě „růže“. Podle seznamu každý měsíc nachystám kartičky s jednotlivými tajemstvími a poslední neděli v měsíci je svým „svěřenkyním“ předávám. Nejlepší je výměna v kostele přede mší svatou, ale některým nosím kartičky až do domu. Je to někdy náročné, ale tuto službu dělám ráda. Další růže má na starosti paní Klára Mainclová.

Moji milí, kdybyste měli zájem rozšířit naše společenství, nebo víte o někom, kdo by chtěl modlitbou růžence oslavovat naši maminku Pannu Marii, dejte vědět Martě Langerové nebo Kláře Mainclové, moc rádi vás přivítáme mezi námi.

Uctívejme naši matku Pannu Marii, vyzbrojme se růžencem, bojujme proti zlu modlitbou. Je to to nejmenší, co můžeme udělat. Stále se vymlouváme, že nemáme čas. Jeden desátek nám zabere zhruba 5 minut – Otče náš... a 10krát Zdravas Maria (kde se po vyslovení jména Ježíš vzpomene tajemství z jeho života). Nebojte se a zkuste to. Všichni víme, jakou sílu a moc má modlitba. Uvítáme ženy i muže, starší i mladé, zkrátka každého, kdo bude mít zájem. Kdo nemá s modlitbou růžence zkušenosti, vůbec to nevadí. Všechno vysvětlíme a naučíme.

Rozhovor s oslavenkyní Maruškou Kuchyňkovou

Jaké bylo Vaše dětství a mládí v Bořeticích?

Krásné.

Kdo Vás vedl k víře a k životu ve farnosti?

Rodiče, kněží.

Pamatujete si, kdy jste poprvé cítila, že chcete sloužit církvi?

Už v dětství.

Jak jste se stala kostelnicí?

Šlo to postupně, jak šel čas.

Květinová výzdoba je vždy nádherná – kde čerpáte inspiraci?

Kde se dá, Duch svatý prostě funguje.

Co Vám dává katechetická služba s dětmi a mládeží?

Učím se, když učím.

Kdy jste začala zpívat žalmy?

To už je řádka let, když byla varhanice Marie Machálková, to byl rok 1987.

Máte nějaký oblíbený žalm, který je pro Vás zvlášť důležitý?

Ž. 63 + 126.

Co Vám v životě dělá největší radost?

Láska v rodině.

Co považujete za největší dar, který jste od Boha dostala?

To ví jen On.

Jaké hodnoty byste chtěla předat mladší generaci ve farnosti?

Zkušenost, že se Pán stará.

Když se ohlédnete zpátky za svými 70 lety, na co vzpomínáte s největší vděčností?

Za dar života.

Máte nějaké přání do dalších let?

Dovolit Bohu, aby pro mne byl vším, být srdcem jeho srdce!

Pozvánka na spolčo a dětské mše svaté v Bořeticích

V říjnu v Bořeticích začínáme!!!

Zveme všechny děti na dětské mše svaté, které budou probíhat od října každé úterý v 18 hod v obřadní síni.

Před mší svatou se budeme s dětmi setkávat v 17 hod na faře:

- školáci od 2. třídy a starší – 1× za 14 dní – pokračujeme v dobrodružné plavbě se svatými, kteří nás mohou inspirovat a přinášet světlo do našich životů, první setkání bude v úterý 7. října
- prvňáčci a školkové děti – 1× za 14 dní – katecheze Dobrého Pastýře, první setkání bude v úterý 14. října

Bližší informace podají Martina Michalová a Lenka Kuchyňková. Těšíme se na všechny děti.

Znovuotevření kostela sv. Anny a posvěcení nového oltáře

Po několikaměsíčních intenzivních opravách se opět otevrou dveře kostela svaté Anny – významného duchovního i historického místa naší obce.

V sobotu 13. prosince 2025 v 10 hod se uskuteční slavnostní mše svatá, při níž společně poděkujeme za úspěšné dokončení obnovy interiéru kostela. Součástí liturgie bude i slavnostní posvěcení nového oltáře.

Slavnostní bohoslužbě bude předsedat brněnský diecézní biskup Mons. Pavel Konzbul.

Opravy kostela zahrnovaly zejména odvlhčení stavby, rekonstrukci elektroinstalace, nové osvětlení a kompletní obnovu interiéru. Mezi nejvýraznější novinky patří nový ambon, sedes a především nový oltář, do něhož budou uloženy ostatky svatých. Tento nový oltář bude uveden do liturgického užívání právě při této příležitosti.

Srdečně zveme všechny farníky, obyvatele obce i širokou veřejnost, aby s námi prožili tento den plný vděčnosti, radosti a duchovní obnovy.

Veřejná sbírka na opravu kostela sv. Anny bude trvat ještě rok (do října 2026). Děkujeme za veškeré dary. Stav transparentního účtu obce Bořetice na opravy kostela můžete sledovat zde.

Účast bořetických dětí na setkání prvkomunikantů na brněnském Petrově.

STĚHOVACÍ A UKLÍZECÍ BRIGÁDY

ANEK KOSTEL SV. ANNY V BOŘETICÍCH

SE ZNOVU OTEVÍRÁ

TERMÍNY

BRIGÁDA:

BRIGÁDA 1:
25. ŘÍJNA 2025
OD 7.30

BRIGÁDA 2:
6. PROSINCE 2025
OD 7.30

**PROSÍME OCHOTNÉ BRIGÁDNIKY, ABY SE HLÁSILI
NA TEL. 775 16 18 15 (LENKA KUCHYŇKOVÁ).**

ZVEME
VÁS NA

Večer chval

s přímělnou modlitbou
a modlitbou za uzdravení.

pá 21.11. **kostel v Kobylí** v 18hod

Mt 13,8

"Jiná (semena) padla na dobrou půdu a
vydala úrodu, některá stonásobnou,..."

ainkarimseznom.cz
www.bokovka.info

Jak se žije ve farnosti...

KOBYLÍ

*"Nemusíš být jiná,
abys byla milovaná.
Jen uvěř, že jsi
drahocenná!"
Matka Tereza*

Ženské spolčo

*"Zveme všechny zájemkyně do ženského spolča,
které bude bývat v komunitním centru
sv. Jiří v Kobylí, vždy jednou za 3 týdny.
Sdílet své životy a vzájemně se nést, vytvořit
příjemné a bezpečné prostředí pro každou z nás,
to bude jeho cílem.
Začínáme 25.9. v 19h.*

Těší se na vás Terešky Krayzel a Brdečková :-)
Ozývat se můžete oběma...
TK: +420 737 761 042. TB: +420 733 395 432

Podívat se
na víru z jiné
perspektivy...

Zjistit jak to
mají s vírou
druzí...

A jak to mám
s vírou vlastně
JÁ ?!

Letos bude "nábožko" pro 6.- 9. třídu jiné...
Ráda bych pro vás vytvořila prostor, kde nebude žádná
otázka ani názor "tabu". Kde budeme moc otevřeně mluvit
a diskutovat o tom, co vás opravdu zajímá.
Chci vám přinést víru "jinak"... prostřednictvím filmů,
zážitkových aktivit a divadla, které budeme společně
vytvářet.

Budu moc ráda, když se přidáš i TY !
Scházet se budeme v pondělí 1x za 14 dní na 1,5 hodiny
v Komunitním centru sv. Jiří od 13.30 h.
Začínáme 29.9.
Cena je 250,- na pololetí.

JESUS

Tak pojd' do toho taky!
Terka Krayzel

Farnost Kobylí vás zve na

SVATOMARTINSKOU HODOVOU MŠI SVATOU NEDĚLI 9. 11. V 9:30

Po skončení jste zváni do
komunitního centra na ochutnání
martinských rohlíčků a mladého vína

Díky, Pane, za
dary, které nám
tak štědře dáváš.
...i v Kobylí se
v neděli 7. září
2025 děkovalo
za úrodu.

Foto: S. Čejková

Jak se žije ve farnosti...

VRBICE

Josef Zahradník – sbohem, kamaráde

Člověku je vždycky smutno, když dojde smutná zpráva, a když pochopí, že další setkání s tím, koho měl rád, proběhne až za nějaký čas a někde jinde.

Josef byl s vrbeckým kostelem spjat velmi úzce – jednak svými výtvary, jednak i časem stráveným v něm. Věděli jste, že nějakou krátkou dobu byl Josef na Vrbici kuchařka a hospodyně? :) Věděli jste, že Josef studoval spolu s Karlem Satoriou a Vojtěchem Cikrlem v semináři a poté byl chvíli knězem?

Jak jsem se s Josefem potkal? Když jsme se pustili do postupných oprav našeho kostela, docela mě štvlo, že se vždycky jen řeklo: „To dělal Stano Markovič z Martina,“ nebo „To dělal Josef Zahradník, Karlův spolužák,“ a další. Štvlo mě to, že se s nimi neznám osobně, štvlo mě to, že na ně Vrbice téměř zapomněla, štvlo mě to, že neznám jejich životní příběhy, které se za jejich díly ukrývají. Ono naštvání vyústilo v pozitivní touhu tyto lidi poznat, sehnat si na ně kontakty, zajet za nimi a seznámit se nejenom s nimi, ale také s jejich rodinami a zázemím. Stejně tomu

bylo i u Josefa.

Jelikož mám velikou úctu k uměleckým dílům, chtěli jsme na prvním setkání s Josefem prodiskutovat restaurování některých jeho děl a mírnou úpravu betléma pro nový interiér. Potkali jsme se na Skřípáku před Ivančicemi v jeho ateliéru. Byl podzim, pára nám šla od huby a všichni tehdy přítomní – tedy Milan a Hanka Nytrovi, Olinka Piperová a já – jsme byli nadšení ze setkání s Josefem.

Josef byl doslova překvapený až dojatý, že se někdo vůbec jeho dílem chce zabývat

a věnovat mu péči. Obrazy okomentoval se svým typickým laskavým humorem ve smyslu: „Na to, že jsem to dělal já, tak to až tak hrozné není“. Poté a mnohokrát potom, nás provázel ateliérem a místnostmi plných kovářských plastik, divadelních kulis a ukázek zastavení a soch s typickými tvary většinou směřující do špičky – zejména některé plastiky naznačující akt byly tímto tvarem úžasné – však pánové vědí... :) Pamatuji si také na nápis na jednom trámu: „Host udělá radost vždycky. Když ne tím, že přijde, tak alespoň tím, že zmizí...“ To bylo na podzim roku 2020.

Od té doby ke mne klasickou poštou vždy v lednu dorazila nádherné reprodukce PFky – Josefem ručně malovaná a s vtipným komentářem. Od té doby jsme se pravidelně scházeli a moudře hovořili o životě, o muzice, o umění a i na víru přišla řeč. Když jsem mu předával nové CDéčko kapely, tak na dalším setkání už to rozebíral se slovy: „Tyjo, přitvrdili jste.“ Hřejivé bylo také prostředí jeho rodiny. V loňském roce se nám podařilo společně zrestaurovat či vytvořit dva kříže na Vrbici.

Plány byly velké. Velké bylo také překvapení, že Ondřej Štoček, ano, ten Ondřej, který na farní den odléval zvon pro naší kapli, byl s Josefem a se Skřípákem velice úzce spjat.

Smutná zpráva dorazila v noci, v neděli 10. srpna 2025 Josef odešel ve věku 72 let. Trochu symbolicky jsem mu ráno zazvonil

na naší Naději a za Vrbici se s ním šel rozloučit do katedrály. Za Pepíkem jsme dorazili ve stejném složení jako na prvním setkání – Milan a Hanka Nytrovi, Olinka Piperová a já.

S Ondřejem a Josefem jsme měli velké plány – a sice nádherného autorského litinového Krista na novém kříži – korpus Krista ulitý z munice z Ukrajiny – takové symbolické přetavení zla v dobro. Bohužel to se nám už nepovede, ale se souhlasem manželky Ireny a rodiny se nám, doufejme, povede jedna věc. Josef je autorem dřevěné řezby Krista před kostelem. Přesně takový by mohl být i odlitek a Vrbice by měla na Josefa památku s životností stovek let. Rád bych realizaci tohoto díla uspořádal s kamarády a zafinancoval odlití mimo rozpočet obce i mimo rozpočet farnosti – sháním tedy mecenáše, sponzory a další nadšence. Půjdete někdo do toho se mnou? Klidně mi zavolejte.

Až půjdete kolem vrbeckého kostela, mrkněte na kříž, mrkněte také na obraz ve zповědnici, nebo spočíněte svůj zrak na betlém o Vánocích. Za tím vším je Pepík, vzpomeňte si na něj.

Tom Bílek, starosta vrbecký

Ohlédnutí za farním dnem na Vrbici: odlévání znovu Naděje

Byl to úžasný zážitek, děkujeme VUT v Brně za skvělou realizaci, děkujeme Ondřeji Štočkovi a kolegům za krásný výklad a za možnost, aby ti, co uslyší zvuk zvonu v Kapli sv. Anny, měli v paměti včerejší den. Měli jsme možnost být u jeho vzniku, není to tedy pro nás pouhý kus kovu takřka anonymně někde vyrobený nebo pořízený přes eshop. První „cinknutí“ proběhlo včera rukou nadějného Vrbečáka Vojtěcha Knápka, pak jsme si cinkli všichni.

NADĚJE – zvon vznikl v roce naděje a obnovy. Naděje bude aktuální kdykoliv a pro každého z nás v různých etapách znamená něco jiného – naděje v lepší zítřky, naděje v uzdravení, naděje v lásku, naděje v pokoj, mír...

První zazvonění nového zvonu proběhlo v rámci našeho největšího vrbeckého svátku – v hodovou neděli.

Tom Bílek

Farní den letos na Vrbici

Ale letí to, že? Před třemi lety otec Tomáš oslavil kněžskou dospělost na fotbalovém hřišti zvaném Kalub aréna a v té době jsme společně farnosti Kobylí, Bořetice a Vrbice započali krásnou tradici. Hlavním motem farních dnů je potkat se, poklábosit a společně se pobavit a to napříč generacemi.

Ani jsme se nenadáli a po Bořeticích a Kobylí přišel čas zase na Vrbici. No a padlo to na další výročí otce Tomáše – Tomáš dosáhl mety, kdy se o chlapovi začíná říkat, že to je ten, co už ví – krásná padesátka.

Počasí nás trochu vyškolilo, ale vzhledem k tomu, že mokrá varianta byla v záloze, nezaskočilo. Zorganizovat farní den, znamená zajistit několik etap a činností, které se navzájem prolínají.

První etapa – duchovní – nádherná mše v doprovodu Kamínku se povedla a jsme velmi rádi, že mezi nás přišli i ti, co do kostela zas až tak často nechodí.

Druhá etapa – práci – dosažení životní mety to není jen tak. Dárky od farností doplnily i jedinečné zážitky – Přelet nad Alpami, nebo Nebe v hubě. Tož snad si to otec Tomáš užil.

Třetí etapa – gurmánská – ovar, zelňačka, guláš, párky v rohlíku, buchty, koláče, kafičko, zmrzlina a další dobroty. Nejenom chlapi jsou nervózní a nesví, když mají hlad – však to známe.

Čtvrtá etapa – degustační – bez vína to nejde – a když se sejdou vzorky ze všech tří farností, je třeba to řádně olíznout.

Pátá etapa – kulturní – divadlo Víti Marčíka je určené pro všechny děcka – i ty, kterým je už -cet nebo -sát. Víta opět nezklamal a se svými asistenty z publika skvěle zaválel Šípkovou Růženku. O další zpestření se postarali děti z Kalubáčku s cimbálovou muzikou Cirváš.

Šestá etapa – kreativní – malování na obličeje – o to se postaraly vrbecké pajdy. Kdyby se chtěly příště realizovat ještě víc, tak na mojí hlavě je placu habakuk.

Sedmá etapa – výjimečná chvíle, aneb odkaz dalším generacím – asi si mnoho Vás všimlo, že vrbecká kaple sv. Anny má zvoničku, ale nikdy v ní nebyl zvon. Pod taktovkou brněnské VUT, Fakulty strojního inženýrství a hlavního realizátora Ondřeje Štočka došlo k odlití nového zvonu. Mohli jsme být u toho, měli jsme tu možnost si na něj poprvé zazvonit a prostě se seznámt:

Jmenuji se Naděje, odlili mne na Vrbici 8. června 2025 – právě v jubilejním roce. Po odlití jsem vážil 3,2 kg a rozezněl jsem se v tónu přibližně Gis5, což je frekvence 835 Hz. Požehnán jsem byl na svátek sv. Anny 26. června 2025, mé srdce vyrobil a do zvoničky mě osadil kovář Milan Michna a poprvé jsem zazvonil na hodovou neděli 24. srpna 2025. Rád budu rozdávat naději plnými doušky na svátek sv. Anny, na Nový rok, na hody, ale i při dalších výjimečných příležitostech.

Co říci závěrem? Děkuji všem, kteří se podíleli na organizaci farního dne, děkuji všem, kdo jste došli. Tak zase za rok – tentokrát v Kobylí.

Tom Bílek, údržbář vrbecký

Po stopách Brunelleschiho, Acutise a Lva

S přítelkyní, Aničkou máme tradici – každý rok vyrazit společně do Itálie. Letos jsme tuto tradici chtěli původně přerušit, protože jsme tušili, že v souvislosti s Jubileem 2025 tam bude ještě více turistů než obvykle. Nakonec jsme si ale řekli, že právě Jubileum, které se koná jen jednou za 25 let, je samo o sobě výzvou a příležitostí, kterou si nechceme nechat ujít.

A tak jsme začátkem července sbalili kufry a zamířili do renesanční perly Toskánska – Florencie. Hlavním symbolem města je dechberoucí katedrála Santa Maria del Fiore s monumentální kupolí od architekta Filippa Brunelleschiho. Když člověk vstoupí dovnitř, ucítí, jak je prostor díky kupoli světlý, vzdušný a jeho oči přirozeně stoupají vzhůru.

Z Garabandalu jsme pak pokračovali do Lurd, kde jsme prožili dva požehnané dny. Stát u zázračného pramene, modlit se u jeskyně Zjevení a účastnit se večerního růžencového průvodu bylo pro nás hlubokým duchovním zážitkem. V Lurdech jsme si zvláště uvědomili sílu modlitby a společenství, které tam spojuje poutníky z celého světa.

Před katedrálou stojí baptisterium (křestní kaple), do kterého vedou troje nádherné dveře. Například na těch východních pracoval Lorenzo Ghiberti těžko uvěřitelných 27 let. Vyprávějí biblické příběhy s neuvěřitelnou precizností. Dotknout se kopie jednoho z plátů v muzeu a vnímat tu mistrovskou práci bylo skoro jako dotknout se modlitby. Vystoupali jsme i na zvonici, abychom se pokochali pohledem na město a na samotnou kupoli, která i po staletích ukazuje, jak lidský um může sloužit ke cti a slávě Boží.

Z Florencie jsme se rychlovlakem Frecciarossa („Červený šíp“) přesunuli rychlostí až 250 km/hod do Říma. Davy jsme očekávali, ale lidí tam bylo ještě víc. Spousta turistů měla viditelné suvenýry s logem jubilea, bylo tedy zřejmé, že přijeli z podobného důvodu jako my.

Jediný způsob, jak se vyhnout davům a horkům, při kterých se reálně pod nohama taval asfalt, bylo... vstávat ve dvě ráno. Prázdný, ale krásně nasvícený noční Řím má své kouzlo a měl jsem pocit, že celé město patří jen nám, navíc bylo snesitelných 27 °C. U fontány di Trevi jsme dokonce byli i svědky žádosti o ruku (řekla „Ano“).

Samozřejmě jsme nemohli vynechat baziliku sv. Petra, kde jsme se modlili u hrobu apoštola Petra, nebo sv. Jana Pavla II. a vystoupali 551 schodů na vrchol kupole. Mši jsme slavili i v bazilice Santa Maria Maggiore.

Třetím cílem naší cesty bylo malebné Assisi. I tam bylo docela dost lidí, ale ve srovnání s davy ve věčném městě to byla příjemná změna. Prošli jsme nádhernou baziliku Panny Marie, viděli hroby sv. Františka a Kláry a ostatky Carla Acutise.

Cestu jsme zakončili v neděli. Původně jsme chtěli jít na papežskou mši a modlitbu Anděl Páně ve Vatikánu, ale papež Lev XIV. se v horkých dnech uchýlil do Castel Gandolfo. A tak jsme zavítali do Lateránské baziliky, která má taky něco do sebe. Sborový zpěv při přijímání „Ave Verum Corpus“ byl opravdu povznášející.

Po 125 km v nohou za sedm dní jsme se vrátili domů plní zážitků. Byla to cesta, při které jsme objevovali nejen dějiny, ale i hlubší kořeny vlastní víry. Uvědomil jsem si, že každé takové putování je malým obrazem životní pouti – chvílemi náročné, chvílemi radostné, ale vždycky vedené Boží rukou. Děkuji Bohu za tuto příležitost a věřím, že naše kroky povedou nejen znovu do Itálie, ale především stále blíže k Němu.

Text a foto: Petr Machač ml.

Kulturní tipy

Z knihovničky na Polní

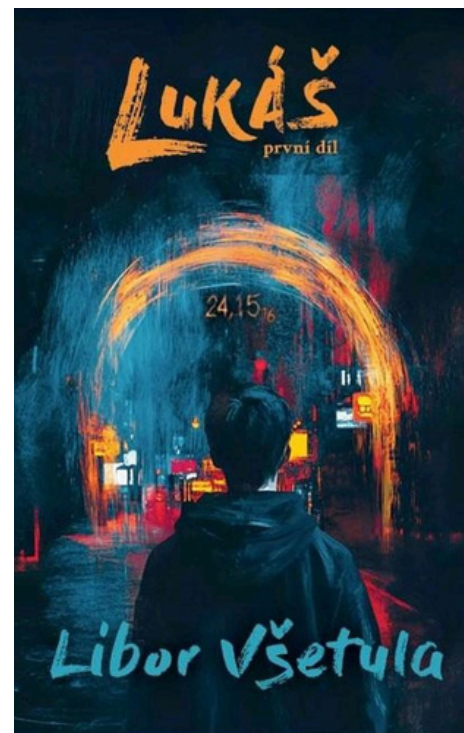
Libor Všetula, Lukáš, Brno 2024

Jsem přesvědčen, že mnozí z nás rodičů „bojujeme“ s dětmi v přesvědčování, abychom se všichni sešli ke společné modlitbě. Proto často hledáme cesty, jak Ježíše dětem přiblížit s přirozeností.

„Lukáš“ je příběh o dospívajícím klukovi, který má plné zuby toho, jak mu všichni říkají, čemu má věřit. Kostel? Zbytečnost. Zpověď? Trapná povinnost. Bůh? Možná někde existuje, ale Lukáš už dávno ztratil zájem ho hledat. Jenže pak se před ním objeví tajemná brána, která mu otevře svět, kde věci nejsou černobílé, jak si vždycky myslel. Rodiče, nebojte se tuto knihu využít jako „bránu“ k diskusím s vašimi dětmi. Dokážou se otevřít, vyjádřit svůj názor.

I když to někdy bolí a někdy nás to šokuje, kniha může pomoci přiblížit se světu našich dětí.

Roman Kaszper

Obec Vrbice Vás srdečně zve
na předvánoční koncert kapely

**Štěpánští
koledníci**

Kulturní dům Vrbice

18. 12. 2025 | 18.30 hodin

Vstupné 300 Kč

Prodej zpěvníku s CD

Dětské okénko

LENKA KUCHYŇKOVÁ

Příběh o světle

Byla jednou jedna malá holčička, Anička. Anička chodila ráda s babičkou na hřbitov, hlavně v dušičkový čas. Hroby byly krásně nazdobené a všude svítily svíčky. Když byla Anička větší, jednou se babičky zeptala: „Babičko, proč je všude tolik a tolik svíček? Je to moc krásné, ale to to asi nebude jediný důvod?“ Babička jí řekla: „Aničko, to jsou světýlka pro duše, pro ty, které už nejsou mezi námi, ale na které s láskou vzpomínáme.“

Anička se zeptala: „A kam ty duše jdou?“

Babička se usmála a řekla: „Jdou tam, kde je světlo a radost.“

„A můžu já taky zapálit takové světýlko?“ zeptala se Anička.

„Samozřejmě,“ odpověděla babička. „Když zapálíš svíčku, pomůžeš nějaké duši najít cestu domů, k nebeskému Otci.“

Anička šla dál po hřbitově a zastavila se u hrobu, který v té tmě skoro přehlédla, protože na něm nesvítla žádná svíčka. S babičkou zapálily malou svíčku a daly ji právě na tento hrob. Svíčka třepotala a Anička si představovala, jak světýlko svítí nějaké milé duši, která hledá cestu domů... do nebe. Od té doby rozsvěcovala svíčky na hrobech ještě raději, protože věděla, že jsou světlem naděje a lásky, která nikdy nezhasne. A že naše světlo září nejvíc, když milujeme druhé.

Aktivita pro děti na Svátek všech věrných zemřelých

Milé děti, pojďme o letošních Dušičkách, stejně jako Anička, rozzářit pro nebe opuštěné hroby na našich hřbitovech. V neděli 2. listopadu přineste na mši svatou svíčku, kytku, věneček nebo jakoukoli výzdobu. Po mši svaté zkusíme najít na hřbitově zapomenuté hroby, které nazdobíme a v modlitbě vzpomeneme na ty, kteří jsou na cestě do světla a radosti.

*Slavnostní otevření
nově opraveného kostela
sv. Anny v Borotcích
a žehnání nového obětního stolu*

13. prosince 2025

10.00 hod

Hlavní celebrant

**Mons. Pavel Konzbul,
biskup brněnský**

Bližší informace naleznete na www.bokovka.info